

ՎԱՐԴԱՆ ՔԱՀԱՆԱ ՏՅՈՒՎԿԵՐՅԱՆ

ժԱՄԱՆԱԿԻՆ ԱՐԺԵՔԸ*

ՀՈՒՅՍԵՐՈՒ ՄԱՅՐԱՄՈՒՏ—ՀՈՒՅՍԵՐՈՒ ԱՐԵՎԱԾԱԳ

«Մինչդեռ ժամանակը մեր ձեռքն է,
բարիք ընենք ամենուն»:

ԳԱՂ. Զ 10

Սովորաբար, նորածագ տարվան սկիզբը, ամեն հասակի մարդիկ, անհուն ու անխառն ուրախություն մը կզգան: Սրտաբուխ մաղթանքներ և նվերներ կփոխանակեն: Շնորհավորության քարտեր կղրկեն իրենց հարազատներուն, և նույնիսկ ներողամտության ոգի ցույց կուտան հակառակորդներու հանդեպ, այն անդրդվելի համոզումով, թե վերանորոգված հոգիով միայն կարելի է մարմին և արյուն տալ այն իղձերուն և հույսերուն, որոնք չիրականացան մեռնող տարվան ընթացքին, և սակայն հիմա, կհավատան, թե նոր տարվան արշալույսը, իր գեղածիծաղ, խնդուն ու խոստովանալից դեմքով, անպալ-

մանորեն պիտի պսակե այդ հույսերը հաջողությամբ:

Ամեն մարդ, առանց սեռի ու տարիքի խտրություն, բարիք մը կակնկալե ամանորի ծագումեն:

Ձալակը՝ իր նախասիրած նվերները, Հայրը՝ գործի հաջողություն: Մայրը՝ հանգստավետ կյանք: Մերունին՝ խաղաղ օրեր: Երիտասարդահին՝ կյանքի ընկեր: Պաշտոնյան՝ դիրքի ու թոշակի բարձրացում: Պանդուխտը՝ հայրենադարձի կարելիություն: Բանտարկյալը՝ ազատ արձակում: Հիվանդը՝ լիակատար ապաքինում: Սգավորը՝ հոգեկան անդորրություն: Եվ աշխարհավեր պատերազմների պատուհասված ժողովուրդները՝ խաղաղություն, ազատություն և ապահովություն:

Մեռնող տարին, մտածող մարդուն համար, խոկումի ու խորհրդածության տարի մը պետք է մնա:

* Հաճույքով արտատպում ենք Ֆրեդույի հայոց Ս. Պողոս Մայր Եկեղեցու հոգևոր հովիվ արժանապատիվ Տ. Վարդան քահանա Տյուվկերյանի վերջերս Կալիֆոռնիայում հրատարակած «Ելանքը գերեզմանեն անդին» քարոզագրքի սույն գլուխը նոր տարվա առթիվ:—Խմբ.:

Ամանորի սեմին վրա կեցած, պետք է տարածն իր նայվածքը, իր կյանքին խլված 365 օրերուն վրա, թե ինչպիսի օրեր եղան աղոնք, նյութապես և բարոյապես որքան կրցավ օգտագործել այդ օրերը իրեն և իր անմիջական շրջանակի մարդոց բարվույն համար: Եթե շահեր ապահովեց, կղզա՝ այն սուրբ ուրախությունը, թե արդար վաստակի արդյունք են աղոնք: Եթե սխալներ ու կորուստներ ունեցավ, ո՞րչափով հանցապարտ կնկատես ինքդինքը՝ իր խղճին և Աստուծո առջև:

Իր դատողության և խղճմտանքի ձայնին ունկնդիր մարդը գիտե, թե ուրկն կուզան իր հաջողություններն ու ձախողությունները, և ըստ այնմ կճշտե իր կյանքին ուղղությունը, որպեսզի դալիք օրերու մեջ չկրկնվին միևնույն սխալներն ու մեղքերը, որոնց հետևանքով այնքան կորուստներ կրեց ինք, և թերևս իր անխորհուրդ ընթացքով առժեցիցն նաև ուրիշները:

Բնական է, որ մեր գործերուն հետ ընթացող սխալները անխուսափելիորեն հետևանք են կա՛մ մեր անհոգության, և կա՛մ ալ աղոնք հառաջացած են պարագաներու հարկադրանքին:

Այս աշխարհի նյութական ճոխությունները, հաջողություններն ու գեղեցկությունները չեն որ արժեք պիտի տան մեր կյանքին: Այդ բոլորը նպատակ ունին միայն սնուցանելու և հաճույացնելու մեր մարմինը: Մենք գիտենք, որ իրական ու տևական արժեքը կյանքին մեր բարոյական բնության մեջ է, կարևորը՝ մեր հոգիին ազնվացումն ու սրբացումն է:

Ամանորի կազդուրիչ գորությունն ու ուրախությունը պիտի զգանք լիապես այն ատեն, երբ մեր հոգին ջահավորենք Քրիստոսի կյանքին հավերժապիտ լույսով...:

Քրիստոնեական բարոյականով դաստիարակված հոգին ջերմորեն կհավատա, թե Աստված մարդը ստեղծեց հավիտենականության համար: Բնական էակին կոչումը երկրի վրա ոչ այլ ինչ է, եթե ոչ աշխատիլ, հոգնիլ, տառապիլ ու պայքարիլ անմահ կյանքի նվաճումին համար:

...Անժխտելի իրողություն է, որ երկու հազար տարիի ի վեր, մարդիկ և ժողովուրդներ, ամեն նոր տարվան սկիզբը, զգալական խաբ-

կանքը կունենան փայփայիչ հույսերով և երազներով օրորվելու: Եվ սակայն կմնան հոն, ուր որ էին անցյալ տարի, միևնույն դժգոհություններով հուսախաբ ու վերավոր:

Ինչո՞ւ...:

Որովհետև մեր պահանջներն ու ակնկալությունները նյութական ցանկությունների կբխին: Կփափագինք հարստանալ, տուններ և կալվածներ ունենալ, պատիվ և փառք ստանալ, հանրային բարձր դիրքերու տիրանալ: Այս բոլոր բաները կուզենք ապրելու համար խաղաղ, հանգիստ ու երջանիկ կյանք մը այն աշխարհին մեջ, ուր գերեզմանն է մեր ապագան:

Ամեն նոր տարի, որ կծնի, որոշ ու հստակ կընծայե մտածող մարդուն, թե ի՞նչ է իր կոչումը, թե ո՞ւր է կյանքին հաջողության ու երջանկության բանալին, թե ինչպե՞ս օգտագործելու է տարվան օրերը, որ Աստուծո հաճելի ըլլան:

Անշուշտ չենք կրնար ուրանալ, որ այս կյանքն ալ ունի իր անուշությունները, ունի անդիմադրելիորեն իր փորձիչ հրապույրները, որ շատ անգամ կգերվինք ու կտարվինք ադոնցմե: Բայց զգուշ լինելու է ըլլանք, որ ամեն բարիք, ամեն ուրախություն և երջանկություն, որ երկրեն կուզա, լեցուն է պատրանքներով և դժբախտ օր մը անպայման պիտի զգանք ամբողջ դառնությունը, հուսալքիչ ունայնությունը այդ վաղանցուկ վալեւրենքուն:

Երկրեն շահված ուրախություններն ու բարիքները կըլլան սուրբ ու սրտապնդիչ այն ժամանակ, երբ մեր սիրտը կեդրոն կդարձնենք սիրո, գթության և զոհողության առաքիություններուն:

Աստուծո մեզի շնորհած բարիքներուն մեծագույնը կրնանք նկատել ապրելու համար մեզի տրված ժամանակը: Ոչ մեկ զորություն, ոչ մեկ բարիք չի կրնար տալ մեզի այն ապահովությունը, այն մնայուն արժեքն ու ուրախությունը, որքան ժամանակը իր պատեհություններով կուտա մեզի:

Հարստությունը, առողջությունը, փառքը, նաև կյանքին ամեն տեսակ վալեւրենքն ու մեծությունները, անհաստատ, անկայուն զո-

րություններ են, մեր ձեռքը չէ զանոնք պահելու, դժբախտ պարագաները կարող են առնակնակալորեն զրկել մեզ այդ բոլորեն, որովհետև անոնցմե և ոչ մեկը շունի աղերս հասնում են անոնցմե հետ: Անոնց կապերը վիտենականության հետ: Անոնց կապերը դուրսբերվել են, միացած են այս նյութական կյանքին և կվերջանան մեր ապրած օրերում հետ:

Ժամանակը սակայն ասոնցմե ավելի խուսափուկ է: Երբեք կանգ չառնել, մեր սրտի զարկերում հետ արագորեն կսահին իր ընթացքը և մեր անտարբերությամբ ու հաճոյանքով վարքագրվել կրնանք կորսնցնել ու փչացնել մեր կյանքին լավագույն տարիները:

Աղոր համար պետք է լայնորեն օգտվել ժամանակի ներկայութենեն, չթողնել որ փախչի ան, առանց ձգելու իր հոսե բարության գործ մը, երախտագիտության արարք մը և հիշատակելի անուն մը...:

* *

Դժբախտաբար մարդիկ այս երկնապարզե բարիքին կարևորությունը չեն զգար, չեն ըմբռնիր, կթողնեն, որ ժամանակը իր թանկագին պատահություններով կորսվի, իրենց կյանքին օրերն ու տարիները մսխվին ունայն զվարճություններու մեջ: Եվ օր մըն ալ, խորագույն ծերության մեջ, դառնասիրտ կնային հոս և չեն գտներ իրենց անցյալին մեջ իրենց հիշատակը հավերժացնող, իրենց վերջալույսի օրերը քաղցրացնող ոչ մեկ մխիթարական գործ:

Ժամանակը ամենեն թանկագին ստացվածքն է մարդուն, պարզեցնելու պարզեցն է ան: Թե՛ աղքատը և թե՛ հարուստը հավասարապես բախտավորված են անով:

Գիտնանք նորածագ տարվան մեն-մի րուպին հարգը: Գործածենք իր օրերը, որքան մեր անձնական հաջողություններուն, նույնքան և մեր նմաններուն բարձրացման ու հառադրման համար: Օգտագործենք ժամանակը իր լիության մեջ, Եկեղեցին պաշտառացնելու, համայնքը զորացնելու, մշակութային արժեքները գնահատելու, բարեգործությունը քաջալերելու և օգնելու անխափր մարդասիրական գործերու և նպատակներու:

Ճշմարիտ քրիստոնյայի մը պես ապրելու և գործելու համար, նկատի պետք է առնենք կյանքի այն արվեստագետները, որոնք երբեք գոհ չեն իրենց ստեղծագործության արդյունքեն, շարունակ կարագորեն, կհզկեն, կհզկեն և կտառապին կատարելության դրոշմը տալու համար իրենց հոգիի ու մտածումի հղացումին...:

* *

Ամեն նոր տարի, որ կուգա ու կերթա, անփոխարինելի է իր արժեքով, անկշռելի է իր բարիքներով, և մանավանդ իր ընծայած թանկագին պատահություններով:

Ամեն ամանոր մեր կյանքի պարտեզին մեջ նոր ծառ մըն է տնկված, որ աճելու, զորանալու և պտղաբերելու համար մեր գուրգուրոտ հոգածության պետք ունի...:

* *

Նոր տարվան արշալույսը անսխալորեն և հստակորեն ցույց կուտա մեզի առաքինության ուղին, որ Հիսուսի կյանքին ուղին է, լուսաճ սուրճ ճամբան փառավոր գործերու և նվիրումներու, մտնենք այն ճամբան ներս, ազատ ու համարձակ, և պիտի զգանք մեր հոգին վերանորոգված, մեր սիրտը շարին ազդումներեն ազատագրված և մեր միտքը՝ ավելի տարակարծություններեն խաղաղած:

Այն ճամբուն վրա, ամեն բան նոր ու երիտասարդ պիտի գտնենք, աշխարհը ապրելու արժանի, մարդիկ բարեկամ և օգտակար, նոր տարին իր ուրախություններով սուրբ և կյանքն ալ անանց ու հավիտենական:

Ալ պիտի չվախնանք մահեն, պիտի շոտականք գերեզմանեն, ամանորը ի՛նչ ցավ, ի՛նչ նեղություն, ի՛նչ կորուստ և ի՛նչ տեսակ մահ ալ բերե մեզի, պիտի խոնարհինք գոհունակությամբ Աստուծո բարի կամքին առջև: Ուրովհետև կհավատանք, որ ճշմարիտ մահը մեր մարմնին մահն է, իսկ մեր հոգին, որ ոչ հող է և ոչ ալ մարմին, պիտի մնա անմահ և պիտի ապրի Տիեզերական Մեծ Հոգիին հետ, հավերժալույս փառավորություն մեջ: